

ΑΜΗΘΣΑ χρόνια έχουν περάσει από τότε.
Κλεισμένοι οι εϋζωνοί μέσα στο συνοριακό φυλάκιο, έπάνω στο άπατητο εκείνο βουνό, το γεμάτο χιόνια και θηρία, πυρωνόμεινοι στη φωτιά και νοσταλγούντες το χωριό τους, έμειναν από καιρό αποκλεισμένοι σ' εκείνη την άπομειρη και μετέωρη βουνοκορφή, που ήταν στήμενος ο σταθμός.

Από καιρό είχαν να ιδούν άνθρωπο και μήνες να γευθούν κρέας. Μιά μακρινά κι' άτελειστη σαρακοστή τους πέθανε. Έλιές και φασόλια, φασόλια και έλιές ή ποικιλία των. Χόρτα που να βρουν, για να μαζέψουν. Τό χιόνι ήταν ένα μπόι! Κάποτε ένας άξιωματικός που πέρασε από εκεί πάνω, τους βόηκε να χαράωνουν τις μέρες που περνούσαν, στην πότα.

— Για να ξέριουμε πότε θάρθουν τα Χριστούγεννα, κατετάνω, τού ελπαν. Μόνοι κι' απομόναχοι από τον κόσμο δω πάνω, φροδάσατε μη χάσουμε τις ή-μέρες!...

Ο κατετάνος τούς έστειλε έναν 'Ημεροδείκτη πάνσοφο. Είχε την ημερομηνία, την ή-μερα, τον άγιο που γιάρταε και των φεργαριών τη χάσις και τη εγέμισα.

— Ουδέ τι φκίανει έτοιμή η Ηύρα! φώναξαν κατάπληκτοι οι έξωνοί.

Τό φύλλο από πίσω είχε την ιστορία της ήμερας, τό άστειο του και τό «τραγουδάκι» μας.

Ο 'Ημεροδείκτης ήταν πλήρης και άθικτος. Είχε δηλαδή και τις ήμερες που πέρασαν. Ο άξιωματικός ένοιμψε δι ο εϋζώνοι θα τον κανονίσαν.

Οι εϋζώνοι πάλιν, που για πρώτη φορά έβλεπαν 'Ημεροδείκτη, πέρασαν αρκετές ήμερες έτσι, διαβάζοντας και ξεφυλώνοντας. Ο λογίας όμως έκανόναε αργότερα τό ζήτημα. Άνεθεσε στον ύποδεκανέα Σηροτάγαρο, ως πιο εγραιματιζόμενος τη φυλάκις και έλοπατένας τού 'Ημεροδείκτη.

— Προυσοχη κι' ίμμελεια στην Ιπτήθησαν τού εμουροδείκτης, τού συνέστησε αίσθητός.

Η φρούρησις όμως τού 'Ημεροδείκτη ανετέθη στον Σηροτάγαρο και ένεκεν τού έξις σπουδαίου γεγονότος: Διό εϋζώνοι, τούς όποιους ή Σαρακοστή έθέρισε κει πάνω ψηλά, στον καθαρό άερα και των ελάτων τις μυρωδιές, επού κι πέτοις τρώει ού μαύρους άνθρουπους, μαθόντες ότι τα Χριστούγεννα θα έρθουν μόλις τα φύλλα τού 'Ημεροδείκτηνου βγούν μέχρι τις 25 τού μηνός, έσηκώοντο κρηφά τη νύχτα και έξεκολλούσαν ένα-δυό, για να έπιταχύνουν τού 'ησου τη Γέννησι.

Η χρονική αυτή παραβίασις, γνωσθείσα στο λογία, τον έκαμε να λάθη τα Σηροταγαρικά τον μέτρα τα όποια έλαβε.

Τό δυστήημα όμως τώρα ήταν ότι ο Σηροτάγαρος ήταν έρωτοζητημένος. Κάτω όμως, μακριά, από μικρό χωριό τον με τό ταπεινά σπατάκια, που ή εκκλησία τό ενλογόνταε από ψηλά με τό σταυρό της, όμορφη, πανέμορφη και τροφαντή, δροσάτη σαν τό κρύο νερό κι' άφροάτη σαν φραντζόλα, ή Βγένιο τον περιμένε... κι' ο φτοχός ο Σηροτάγαρος δέν είχε πώς ν' άνταποκριθή στο μεγάλο αίδημά του, από και άπάνω! "Όταν ήτανε στη χώρα, της έστειλε μαντήλια κλαρωτά και κόκκινες ποδιές με «γονύγιες». Τώρα όμως πού στά ακράκωρα βρεκόστανε, τί να της στείλη κι' αυτός και με τί να τήν ελαχιστήση;...

'Εδιάβαξε όλο τα τραγουδάκια τού 'Ημεροδείκτη

της λοιπόν τού ηθε σαν εϋρημα!
Τά τραγουδάκια του, πρώτης τάξεως έρωτικά, θα ξετρελλαιναν, θα ζούρλαιναν τη Βγένιο.

"Όταν σέ καλοθυμηθώ, στα όρη που γυρίζω, με τσ' ασφαλάχτους τούς ξερούς τα μάτια μου σφουγγίζω!...

"Ας σέ φιλούσα, κι' άν τού πώ, ή γλώσσα μου να πέση, κι' ή κεφαλή μου να κοπή άνάμα με τό φέσι!...

Για τούτο ο Σηροτάγαρος, όταν οι εϋζώνοι βγαίναν έξω από τό φυλάκιο, για να λιαστούν, σαν ήτανε λιανάδα, ή για ύπηρεσία, αυτός, μένοντας φυλάκας τού 'Ημεροδείκτη, ξεφυλλίζε τα φύλλα, διαβάζοντας κι' αντιγράφοντας τα τραγουδάκια του:

Σάν πάη ή ώρα έντεκα και δέν σέ δώ, πουλι μου, τό φέσι άνασηκώναται από την κεφαλή μου!...

Είχε φτάσει έτσι, ξεφυλλίζοντας, ως τον 'Απρίλη. Ο λογίας έβλεπε την άταξία των φύλλων τού 'Ημεροδείκτη, αλλά τί να πη δέν ήξερε!... Στον Σηροτάγαρο είχε απόλυτη έμπιστοσύνη.

— Άνουμαλία παρατηρώ! μουρομυρίζε κάποτε.
— Φράγκικα πράματα, ψευτοφασμαμένα, τού άπαντούσε ο ύποδεκανέας.

Μιά μέρα όμως, πού οι άνδρες είχαν βγη στο κινήρι για να βαρέσουν τίποτε για τα Χριστούγεννα, άερας δυνατός φύσσε από τ' άνοιχτό παράθυρο, ξεκολλήσανε τα φύλλα τού 'Ημεροδείκτη και γέμισε τό δάλαμο απ' αυτά. Τρομαγμένος ο Σηροτάγαρος, για τό δυστήημα, τού όποιου αυτός ήταν ο αίτιος, έσπευσε να τα μαζέψη και, όπως-όπως, να τα κερφύση άπάνω στο χαρτόνι.

"Ετσι όμως περνούσαν ή μέρες και... πουθενά να φανούν Χριστούγεννα! Μετά την 20ή Δεκεμβρίου ήλθε ή 27η και μετά την 27η παρουσιάσθη ή...19η!...

Ο λογίας σαν να τάχασε.
— Παραμυλαί ού Μουροδείκτη! διερωτήθη.

— Τί λές, ουδέ! Πράμα απ' την Ηύρα! Έχει κι' ού κού λουχαγός στον σπύι του!... τούπε ο δεκανέας για να μπαλώση τό πράγμα.

Άνακατωμένες, ακατάστατες, ή μια έμπρός από την άλλη, έπερνούσαν πει ή ήμέρες. Ένομίζε κανείς ότι μήνες είχαν άνακατεψη και δέν μποούσε ο καθένας τους να βρη τις ήμερες τις δικές του. 'Ηλθε ο 'Ιανουάριος χωρίς να φανούνε τα Χριστούγεννα. Μετά την 15η 'Ιανουαρίου ανεφάνη ή Τη Φεβρουαρίου και μετά τον Φεβρουάριο ήλθε τού... Στανρού, αλλά πουθενά Χριστούγεννα!... Έτέλος, σ' ένα φύλλο ανεφάνη τό Τριώδι!...

— Άποκρηές πίν να Χριστογεννηάση! έβρουχθή ο λογίας. Μιταουλές θα έχουμι στους ουρανούς! «Μιτατίθηντι» κι' οι άγιοι σαν Ειρηνοδίκαι! Ουδέ τι γίνεται, ουδέ;...

"Επειτα ανεφάνη ή 24η Δεκεμβρίου, αναγράφουσα «Παραμηνή των Χριστογεννών, Εδγενίας μάζυρος». Τήν άλλη όμως ήμερα πρόβαλε ή... «10 Φεβρουαρίου, Μελχιου τού ιερομάρτυρος»!...

Τότε ο λογίας πειά τα έχασε.
— Άναμφιδούλος ού 'Ημεροδείκτης ένε μεθυσμένος φώναζε.

Οι εϋζώνοι, αναμένοντες Χριστούγεννα, λιγοθυμούσαν από τη νηστεία. Άπεφασίσθη τότε να σταλή ένα έγγραφο στο Διοικήτη τού αντήματους «περι άπουλείας της ίουρτης των Χριστογεννών... κι δέν ιδρίσικται!».

— Μη χάλασι, κι δέν τού ξέριουμι, ού κόσμου!... ούτipes ο λογίας.

Ο Ζαριαδοπαφίλης, ο δ-

'Η Βγένιο τόν περιμένε

Ο Σηροτάγαρος τό φύλαγε σαν Κέε-βερος

ΕΛΒΕΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΜΑΓΝΟΥ

Τὸν καιρὸ πὸ ὁ Κάρολος ὁ Μέγας βρισκόταν στὴ Ζυρίχη, μὴνους ὁ δὴ τὴν πόλι καὶ τὰ περίχωρα πὸς ὄσο ἀπ' τοὺς κατοικοὺς ἤθελαν νὰ τοῦ ζητήσουν τίποτε, εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ παρουσιαστοῦν μόνον τὸν μπροστὰ του. Πρῶν μπιὸν ὅμως στὸ παλάτι του, ἔλεγε ἡ διαταγή, ἔπρεπε νὰ χτυπήσουν μὴ μισὴ καμπάνα πὸ ἦταν κρημασμένη ὁ ἕνα στυλο μτροῦς στ' ἀνάκτορα.

Μιά μέρα ὁ βασιλῆς καθόταν στὸ τραπέζι μαζὺ μὲ μερικὸς εὐγενεῖς τῆς ἀκοιουθίας του καὶ ἔτρωγε. Ἐξαφνα ἀκούστηκε ἡ καμπάνα νὰ χτυπᾷ καὶ μάλιστα μ' ἕναν τρόπο ἀσυνήθιστο.

Ὁ Κάρολος ἔστειλε ἀμέσως τοὺς ὑπηρετὲς του γιὰ νὰ ἀδηγήσουν μπροστὰ του τὸν ἀγνωστο πὸ ἔρχοταν νὰ τὸν ἰδῆ. Ἐκεῖνὸς κῦταξαν ἀπὸ δῶ, κῦταξαν ἀπὸ κεῖ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν κανένα. Μόλις ἐγγίσιον πίσω, ἡ καμπάνα ἀκούστηκε νὰ χτυπᾷ καὶ πάλι. Ἐπῆσαν ξανὰ νὰ ἰδοῦν ποὺς ἦταν, ἀλλὰ δὲν ἐβάνηκε κανένα.

Ὅταν τέλος ἡ καμπάνα ἐχτύπησε καὶ γιὰ τρίτη φορὰ, κάποιος ὑπηρετῆς εἶπε μὲ κατάκληξ ἕνα φεῖδι νὰ κρέμεται ἀπὸ τὸ σκοινὶ τῆς καὶ νὰ τὸ κουνᾷ δεξιά-εξωιά. Μόλις ὁ βασιλεὺς ἔμαθε περὶ τίνος ἐπρόκειτο, σπρώχθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ βγήκε ἔξω λέγοντας δι εἰς χρέος νὰ ἰδοῦν φρονιτῆ καὶ γιὰ τὰ ζῶα.

Ἄμα ἔφτασε κοντὰ στὸ μέρος ὅπου βρισκόταν τὸ φεῖδι, τὸ ἐρπετο ἔσκυψε μπροστὰ του τὸ κεφάλι του καὶ σὺνθηκε πρὸς τὴν κοντινὴ λίμνη, γινώσκοντας κάθε τόσο νὰ ἰδῆ ὃν ὁ μονάρχης τὸ παρακολουθοῦσε.

Ὁ βασιλῆς, ἀπὸ περιέργεια πῆρε τὸ φεῖδι ἀπὸ πίσω καὶ σὲ λίγο βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιά πέτρινη κορφάλα. Μέσα στὴν τρύπα αὐτὴ βρισκότανε τὰ μικρὰ τὸν δυστυχοῦντων φεῖδιου καὶ διὰ τὸς τοὺς ἦταν ξεπλυμένο ἕνα ἀγοῦ ζῶο μὲ τερατώδη μορφή καὶ κατακόκκινα μάτια. Ὁ βασιλῆς διατάξε ἀμέσως νὰ σκοτώσουν τὸν ξένο ἐπιδρομέα, καὶ τὸ φεῖδι μῆποτε μὲ μεγάλῃ χαρὰ στὴ φωνά του.

Τὴν ἄλλῃ μέρα τὸ φεῖδι παρουσιάστηκε ξανὰ στὸ παλάτι, ὅχι ὅμως γιὰ νὰ ζητήσῃ καὶ πάλι βοήθεια, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐκφράσῃ στὸν εὐεργέτη τὴν εὐγνωμοσύνη του. Ἐπροχώρησε ἀρόθια μέσα στὴν εὐρύχωρη τραπέζια καὶ, μόλις εἰσῆμιε στὸ αυτοκρατορικὸ τραπέζι, ἀνορθώθηκε ἔξαφνα καὶ ἀπέθεσε μέσα στὸ καπέλλο τοῦ βασιλῆα ἕνα διαμάντι ἔξαιρετικὰ μεγάλο, πὸ ἀστραποβόλοιο. Ὁ Κάρολος ἐδέχτηκε μὲ ἀληθινὴ ἐνθουσιαστὴ τὸ δῶρο τοῦ φεῖδιου καὶ ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα τὸ χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ σιγχαρτῆ στὸ καπέλλο του τὸ φτερο.

Τὸ διαμάντι αὐτὸ σῶζεται ἀκόμα σὲ κάποιο ξένο μουσεῖο...

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Τὰ χίλια μύρια λουλούδια στὸ περιβάλλον ἐκεῖ (πὸν ἀνθόν, καθὼς μοῦ γλυκοῦσάνε τὰ μικροκόκκινα κεφάλια, στὴ συντροφιά τοὺς θάρρεφα πὸς μὲ καλοῦν ἀγάλα - ἀγάλα κάποια κρυφὰ παρόντὰ τοὺς νὰ μοῦ ἐπιστηθεῖον.

Παρουσίασε τὴν ἀναφοράν εἰς τὸν Διοικητὴν τοῦ Συντάγματος

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

κιωποδέστερος τὸν εὐζώνων, ἀνάλαβε νὰ φέρῃ στὸ Διοικητὴ τὸ ἔγγραφο.

— Κύρ λουζία!... Ἐ, κὴρ λουζία, ἀπάντησε μετὰ σεβασμοῦ στὸ λουζία ὁ ἐκ τὸν εὐζώνων Χαντζαρούλας.

Τι;

— Μὴ μὰς χαλάσαν τὴν πίστι ἱκεῖνὸι ἱκεῖ κατ' ἡμῖ τὰ ψηλὰ κολλάρια, στὴν Ἀθῆνα;

— Μάλλον θὰ ἰζάλασι οὐ κόσμους, ἀπάντησε καὶ ἐπανάλαβε ὁ ἀπαρηγόρητος λουζίας.

— Νὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ ἰζάλασι οὐ κόσμους!

Τὴν ἄλλῃ μέρα ὁ Ἡμεροδείκτης ἐσημειοῦσε... Ψυχοσάββατο καὶ τὴν μεθεπομένη 12 Δεκεμβρίου!...

— Τ' Αἰ Σπυριδιόνους, ποιοσκινὸν τὴ χάρι τ'!... εἶπε ὁ Χαντζαρούλας.

— Ἀκούτε πὸς οὐς τὸ λέου, ὁ λουζίας ἔλεγε καὶ ἀναστήναζε, οὐ κόσμους χάλιασι, μονρε πιά, καὶ ἀνακτινιανε σάν τραποῦζομαγατὴ ἡ μείρις!... Κάμνι, μονάχη, τοῦ σταρεῶ σας καὶ σιχαράτε με καὶ οὐ θὸς νὰ σὰς σιχαροῦσῃ!

Ἐντωμεταξὺ ὁ Ζαρκωδοπαφύλης, τρέζοντας, διασκέλιε σάρες καὶ βουνα, πηγαίνοντας πρὸς σὺλλημν τὸν... Χριστοῦγεννα, πὸ ἔξακολουθοῦσαν νὰ μὴ φραίνοντα.

— Χριστοῦγεννα!... εἶπε ὁ Διοικητῆς, σάν διάβασε τὸ ἔγγραφο. Τώρα κοντεῖνε πιά ν' ἀναστηθῇ ὁ Κύριος!...

Ὅταν ὁ Ζαρκωδοπαφύλης ἔφερε τὴν ἀπάντησιν αὐτὴ, οἱ εὐζώνοι ἐξεπλάγησαν.

— Πὸς θ' ἀναστηθῇ, ἀφοῦ δὲν γιννῆθηκα ἀκόμα!... φώναξαν.

Τέλος ἡ ποθητὴ ἡμέρα τοῦ Ἡμεροδείκτη ἐφάνηκε. Σημέρωσε μιά φορὰ Χριστοῦγεννα, ἀλλὰ... μετὰ τὴν Καθαρὰ Δευτέρᾳ!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

—Ὁὐ Ἡμεροδείκτης εἶν' μεθυσαμένους!...

ΔΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΔΠ' ΕΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Ἀπὸ τὰ σατυρικὰ φύλλα ἔλου τοῦ κόσμου)

Ὁ Ἰ ε ρ ο ρ υ ἄ λ τ η ς : Σὰς βεβαῖο, δεσποκίνας, ἐτι ποῖε τὸ στόμα μου δὲν εἶπε ψέμματα.

Ἐ κ ε ἱ ν η : Σὰς πιστεῖσαι, ἀφοῦ μιλάτε διαρκῶς... μὲ τὴ μῆτη!

Ὁ γιατροῦς ρωτᾷ τὴ σύζυγον τοῦ ἀσθενοῦς :

— Τοῦ ἔχουν κάμει ἀρραιμῆξεις;

— Πὼς! ὁ εἰσπράχτορας τὸν φρόνον ἐρχεται κάθε μῆνα...

— Χαρωμένη αὐτὴ ἡ γῆρα! Λένε πὸς ἐνωπατριεῖται...

— Ἐπ' οὐδὲν λόγφ θὰ ἦθελα νὰ γίνω ὁ δεύτερος ἀντις μιὰς χῆρας.

— Νὰ σοῦ πῶ... Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶμαι ὁ δεύτερος παρὰ ὁ πρῶτος!...

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία ἔλθον ταχυδρομικῶς δύο εἰσιτήρια δωροῶν γιὰ τὴν Ὀπικρα. Ἐνα μιλλεταῖκα τὸ σιναδεῖνε μὲ τὴν ἐξῆς λακωνικὴ φράσι :

•Σὰς τὰ στέλνει ἕνος φίλος. Μαντεύσατε ποῖος.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία χωρὶς νὰ πολυκειφθοῦν, ἴσπειαν τὸ βράδι νὰ παρενεθοῦν στὴν παράστασι τοῦ «Λοενηκριν», ἱσοῦτον μᾶλλον καθόσον ὁ ἀγνωστὸς δωρητῆς εἶχε ἀληθεῖαι καὶ τὸς φόρους.

Ὅταν γιννίσαν, ἐθουσιασμένοι, τὰ μισάνητα σὶ ἐπί, βρῆκαν τὰ σωφταῖα τοὺς σποσμένῳ. Τίς εἶχαν σκοιολῆναι!...

Ἐνα κερμιδιὸν ἔτρησε ἕνα δεύτερο μιλλεταῖκα μὲ τίς ἰλιξίς : «Τώρα τὸ ξέρετε!»

Ἐνα χαριτωμένο τυπογραφικὸ λάθος, ἔγνε κάποτε στοὺς «Τάιμς» τοῦ Λονδίνου.

Στὸ κλεισμο τῆς σελίδος, ἔξφυγε ἀπὸ κάποιο τηλεγράφημα ἐκ Κίνας, μιά ἀράδα καὶ κόλλησε ὁ ἕνα κοινωνικὸ ἀναγγελίος γάμοφ. Ἐτσι οἱ ἀναγνώστια τὸν «Τάιμς» διαβάσαν τὴν ἄλλῃ μέρα :

•Ὁ κ. Λεῖνα καὶ ἡ δεσποκίνα Τάδε ἐνμφεῦθησαν. Ἀνομήνεται τὸ (ε)χὸς!...

Μιά φορὰ ὁ ἕνας κύκλο Γάλλων συγγραφέων συζητήσαν γιὰ μιά ὄμιρρη Παριζιάνια ἡθοποῖα.

— Ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν μπορεί νὰ ζῆση μὲ λιγώτερα ἀπὸ ἕκατο χιλιάδες, τὸ χροῖνο εἶπε κάποιος.

— Αὐτὸ τὸ εἰσοδημα ἱσοδιναμῆ μὲ δυὸ φίλους ἀπὸ πενήντα χιλιάδες τραγάκα ὁ καθένας! ἀπάντησε ὁ ἄλλοῦδος Καπὺς.

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο πρόσθεσε :

— ...ἡ μὲ δυὸ χιλιάδες φίλους ἀπὸ ἕνα τάλληρο ὁ καθένας!...

Στὸ ἐστιατόριο ἕνας ἀπὸ τοὺς πελάτας, πὸ βρῆκε ἄθλια τὰ φαγητὰ, ἀφοῦ ἐπληρώσει τὸ λογαριασμο ὁ λέει στὸν ξενεδοχο :

— Καὶ τώρα, ἀς... φιληθῶμε.

— Πὼς; Νὰ φιληθῶμε!... λέγει ἔκκληκτος ὁ ξενεδοχος.

— Ναί, γιὰτι θαρρὸ πὸς μ' αὐτὰ πὸς μοῦ δώσατε κ' ἔφαγα δὲν θὰ ξαναἰδωθοῦμε πλέον!...

Ἡ κ υ ρ ἱ ἄ : Ἄμα χτυπῶ δυὸ φορὲς τὸ κουδοῖν ν' ἀφίνης ὁ, τι δουλειὰ ἔχεις καὶ νὰ ἔρχεσαι νὰ μὲ χιενίξης ἀφοῦ πλύνεις τὰ χέρια σου.

Ἡ ὑ π η ρ ἔ τ ρ ι α : Θί πλύνω τὰ χέρια μου πρὶν σὰς χιενίσω ἢ κατόπιν;

Ἐ κ ε ἱ ν η : Ἡ κηρδιά μου εἶνε σκληρὴ σάν τὸ κρυστάλλο. Δὲν τὴ ραγιεῖ τίποε.

Ἐ κ ε ἱ ν ο ς : Οὔτε ἔ-α διαμάντι;

Ἐ κ ε ἱ ν η : Αἶ, ἂν εἶνε μεγάλο, ἴσως...

Ἐνας φραγκόπαπας, ἐπεκαλέσθη κάποτε στὴν ἐκκλησία τὴν ἐλεημοσύνη τὸν ἐκκλησιασμένον καὶ ἔδωκε τὸ καπέλλο του πρὸς σὺνεξιν τὸν ῥοσοφῶν. Τὸ καπέλλο του ὅμως, τοῦ ἐπιστροφῆ χωρὶς νὰ περιέχη οὔτε μιά πεντάρα. Τὸ ἀναποδογίαιε τότε πάνω στὸ τραπέζι γιὰ νὰ δεῖξῃ ὅτι δὲν περιεῖχε τίποε, κ' ἐφώνησε δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσσουν ὅτι ο :

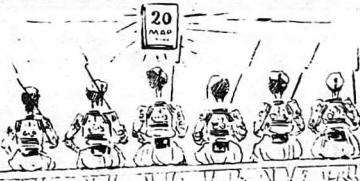
— Σ' εὐχαριστῶ, Θεὲ μου, γιὰτι μοῦ φύλαξες τὸ καπέλλο μου, ἀφοῦ πέραςε ὁπὸ τὰ χέρια τέτοιων ἀνθρώπων!...

— Τι θὰ προτιμοῦσαι νὰ ἦσυνα; Ἰούλιος Κίσοιο ἡ Σαρλῶ.

— Σαρλῶ;

— Γιατί;

— Γιατί ὁ Σαρλῶ εἶ ἀκόμα!...

—Ὁὐ Ἡμεροδείκτης εἶν' μεθυσαμένους!...